

„Az első hasznos munka örömet gyakran érzem ma is...”

— Kisiskolás korban ruhát varrtam a babámnak. Amikor ráadtam, úgy éreztem, hogy az a kacsuk baba hálás nekem. E jó érzés hatására elhatároztam, hogy mire édesanyám megjön a gyárból, elkészítem az ebédet. Édesanyám boldog volt figyelmességemért és megdicsért. Azt az érzést, amelyet akkor éltem át életemben először, ma is magamban hordom. Az első hasznos munka örömet gyakran érzem ma is.

— Jó érzés dolgozni. De hogyan is magyarázzam? Ezt nehéz kifejezni. Én ponyvát szövök, tudom, hogy ezek a szövetek eljutnak a világ minden tájára. Sokféle ember használja valamire. Ez is jó érzés. Tavaly automata gépeket szereltek fel a szövödében. Most nem kell kézzel tölteni a vetélt, mégis a mi munkánk dominál a gépnél. Talán még annyit: nagyon jó és megnyugtató érzés tudni, hogy számítanak az ember munkájára. Olyan munkát nem is végeznék szívesen, amelynek nincs értelme. Csak az értelmes és hasznos munka jelenthet örömet az embernek.

— Az ember életét végig kíséri a munka. Ha megdicsérnek, még szívesebben, jobban dolgozom. Kétszer kaptam már kiváló dolgozó kitüntetést. Ez valahogyan serkent. A múlt évi átlagom 111 százalék volt, a keresetem ezerkilencszáz-kétezert forint között van. Nem dicsekvéssel mondom, de a fizetési cédula egy kicsit jellemrajz is. Aki jól keres, az jól is dolgozik és sokat. Aki

MINDENKI ŐT DICSERI...

Trogmayer Ottó

regész

„... ebben a tudományban igen nagy szerepet játszik a fantázia...”

— Egy csendes forradalom játszódik le most a mi tudományunkban, a régészetben: amit eddig csak hipotézisként tárhattunk a világ elé, azt most egzakt módszerekkel is bebizonyíthatjuk — cáfolhatatlan tényekké válnak a feltevések. Ezért is jó most a régi korok kutatójának lenni, s persze azért is, mert ebben a tudományágban igen nagy szerepet játszik a fantázia. Gyakran éppen a mozgékony képzelet segíti munkájában a régészt.

— Fantázia s igen jó memória kell például az ásatások alkalmával talált különféle cserépdarabok korának, készítési helyének meghatározásához, hiszen ilyenkor valóban csak a saját emlékezetére számíthat a kutató.

— Ami engem illet, éppen a napokban megtartott ötödik régészeti tudományos ülésen bizonyosodtam meg egy két évvel ezelőtt ismeretelt feltevésem helyességéről: az akkor hipotézisként ismertetett bronzkori házmodellről most kiderült, hogy valóban az én feltevésem szerint építkezett a bronzkor embere. Egy előadó ugyanis éppen a közelmúltban végzett ásatásait ismertette közölte, hogy az általa feltárt ház az „én” modellem szerint épült.

— Az efféle tudományos örömök teszik igazán érdekessé, széppé a régész életét, ezek adnak értelmet a sokszor igen nehéz körülmények között végzett munkának.

— Most készültem el egyébként kandidátusi disszertációmval, amelyben a Dél-Alföld neolitikumával — vidékünk mintegy 5-6 ezer évvel ezelőtti, főképp gazdasági jellegű képződményével — foglalkozom. Az elkövetkező éveket is ennek a témakörnek szenteltem. Szeretnék a feltárt leletekről

többszörösen ellenőrzött faszén-vizsgálatokat készíttetni, s hogy még egy régóta dédelgetett álmomról is szóljak, szeretném, ha valahol Szeged környékén feltárhatnánk egy teljes körű fatul. Ez a munka — nyugodtan mondhatom — szenzációt kellene, hiszen tőlünk nyugatra már sehosem tanulmányozhatnak a régészek ilyen településeket.

— S még egy dolog: ahogy az elmúlt években, szeretnék a jövőben is sokat és sokfelé utazni, hiszen az évezredek előtti kultúrák nyomai túlnőnek az országhatárokon; követni kell őket, kutatni kell maradványaikat a más népek lakta tájakon is. Remélem, sok tájat, érdekes titkokat rejtő vidéket bejárhatok majd ezután is!

Juhász Géza

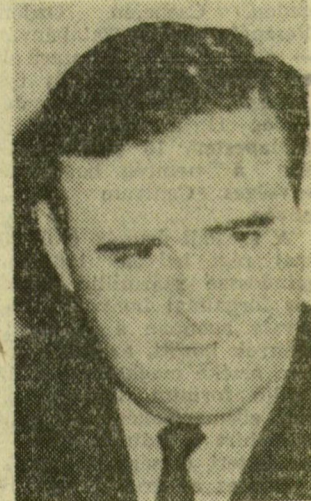
igazgató

„A hétköznapi megismeretettek a gondokkal, és a lehetőségek is egyre jobban érdekeltek...”

— Tizenegy éve végeztem el a gépészmérnöki kart; a mosonmagyaróvári, majd a mákói gépgyár után kerültem a szegedi kéziszerszámgyárba főmérnöknek. A két előző gyárhoz képest összehasonlíthatatlanul gyengébb műszaki adottságokat találtam, és bevallhatom, ez lehangolt. Akkor még nem sejtettem, hogy az üzem számomra többet jelent majd, mint egyszerű feladatot... A hétköznapi megismeretettek a gondokkal és a lehetőségek is egyre jobban érdekeltek. Szabad kezet kaptam, éreztem, jól meg kell alapozni a döntéseimet; hiszen előbb-utóbb én „számolok” el értük.

— Vadonatúj gépekkel, szerszámokkal nem nagy tudomány jó eredményt elérni. Persze ugyanezt húsz-, harminc éves masinákkal megoldani... Hát igen; ez valóban derék feladat. Ahogy visszagondolok az előző évekre, éppen ez tette érdekessé, vonzóvá a munkámat. A gyári kollektíva segítségével aztán sikerült egyre előbbre jutni: A kemény küzdelemmel megszerzett eredmény különösen értékes; nagy-nagy örömmel jár. Ezt érzem én is...

— Szinte észre sem vettem, elszaladtak az esztendőik. Munkám mellett tanultam, megszereztem a gazdasági mérnöki diplomát. Az életem, hivatásom összeforrt az üzem sorsával, de sosem gon-

doltam volna, hogy egyszer igazgató leszek. Tavaly bízták rám a gyárat, ott lettem irányító ember, ahol jóformán az életem első jelentősebb feladatát bízták rám, néhány évvel ennek előtte. De fajsúlyos esztendőik voltak ezek, hiszen az üzem termelése 11 millió forintról ötszöröse nővekedett. És ma is legalább olyan próba előtt állok, mint régen: most már az egész gyár munkájáért vagyok felelős. Azaz: itt mi háromszáznyolcvan vagunk, s meggyőződtem róla, képesek leszünk a még mindig elég mostoha körülmények között tovább lépni. Szeretjük a gyárat, szeretnénk több új gépet itt látni. Új öltözőket, szép világos műhelyeket. Tudjuk, hogy meglesznek — ezért van értelme az erőfeszítésnek. Az enyémnek is.

Molnár Imréné

borjünevelő

„... munkánk mehozott mindent a számunkra, amit az élettől reméltünk...”

tehenészetének a szaporulat fordul meg a kezünkön. Azért megy jól a munkánk, mert igazán szeretjük. Ha újra kezdhettük az életet, akkor is csak állattenyésztő lennénk. Épp most új családi ház építésére készülünk, 40 ezerért vettük a portánkat. Teltek felettünk az évek, s szépen felneveltük a gyerekeinket is. A nagyfiam már katoná, a másik nagyfiam most megy katonának. A kislányom pedig gimnazista, másodikba jár. Sokat dolgozunk ugyan, de a munkánk mehozott mindent a számunkra, amit az élettől reméltünk...

Pataki József

ács brigádvezető

„Ha befejezte az ember, legyen ideje visszaézni, elgyönyörködni...”

— Azt mondom és magának, ha ötször születnék, ötször is csak az ácsmesterséget választanám. Annyira szép ez. Eleinte csak a magasság vonzott a szakercéhez; tetszett, ahogy odafönn csattognak vele, szerkesztik a tetőt. Aztán, hogy fölcsaptam ipari tanulóknak a megyei vállalatához, rájöttem a munka igazi ízére is. Derék, idős szakik keze alatt tanultam, s ahány ács, annyi munkafogásra tanított meg.

— Magam is szívesen magyarázgatok a fiataloknak, egy ideig tanulókat is oktattam; nemcsak a tudásra, a szakmásteretre is. Mert a kettő együtt értékes igazán. Ha befejezte az ember, legyen ideje visszaézni, elgyönyörködni — szoktam mondani —, s akkor a kedve is jobban megjön az újabb munkához.

Szeged a számomra tele van ilyen kedvesnálókkal. A Marx téri házak, a Tiszaparti „sellós” ház, egy sor nál, a borítékba általában 3

emeletráépítés és még sokak épület. Ki ne felejtsem a vasöntödét, ott a szerelőcsarnok építésénél gyönyörű ácsmunka volt. No meg a jogi egyetem teteje is! Mert én csak azt vallom, a tetőn, ott van az igazi ácsmunka, az a legkülönb. Persze mindenben meg lehet találni a szépet, itt a mostani sok zsá-luzásban is. Nézze csak, ahogy kibontjuk a deszkákat, milyen szép éleket, idomokat kapunk; a beton özi igyekeztünket.

— De nem akarok én magáról sokat beszélni, inkább a brigádöt mondanám. Tudja, dolgozgatni is lehet meg dolgozni is. Mi megteszük a magunkét a 180 százalékkért. Ez a tavalyi átlagunk, de mostanában se sokkal kevesebb. Sokan kérdezték is, hogyan csináljuk? Jól megértjük egymást és szeretjük a szakmánkat, ez a mi csapatunk titka. Meg is becsülnék érte a vállalat-parti „sellós” ház, egy sor nál, a borítékba általában 3

és fél—4 ezer forint kerül havonta. Építhetek házat magamnak, s építék is, itt, a Baktóban. Egy kedvemre való, szépet...

Gyapjas Lajosné

házfelügyelő

„A türelem, a jó szó és a szívesen végzett munka eredményt hoz...”

— Csak addig ne menjenek nyugdíjba, amíg mi itt lakunk. — A Dózsa György utca 2., és a vele összeépült Deák Ferenc utca 4. szám alatt lakó 43 főberlő közül minden megkérdezett így jellemezte Gyapjasékát. Mert igaz, Gyapjas Lajosné a házfelügyelő — már túl a nyugdíj korhatáron —, de nyugdíjas férje is „be van fogva”, mintha a két utcáról nyíló 3 kaput, s az 5 lépcsőházat, udvart kettejükre bízták volna. A Pestről hűsvétra érkezett üdvözlőlappal is együtt köszönti őket: „Nagy szeretettel gondolunk a mi kedves Máriaóra és Lajoskákra — Mészárosék.” Pedig Mészárosék még a Zrínyi utca 5-ből ismerősek.

— Gyermeknevelő voltam azelőtt — mondja a fehér hajú Mária néni. — Nyegenkilencből 58-ig házfelügyelő voltam a Zrínyi utcában, azóta meg itt. Aki ismeri, tiszteli és szereti őket. Még soha senkivel nem veszekedtek, még nem volt okuk panasza a lakóknak. Virágos udvar, tiszta, rendes lépcsők, folyosók. Az ember, aki bérházban éli le az életét, azt hiszi, ilyen csak a mesében létezik.

— Megtanultam, még mint nevelő: a türelem, a jó szó és a szívesen végzett mindennapi munka eredményt hoz, megjavítja a rendetlenkedésre hajlamosakat is.

Elég sok gyerek van a házban. Na, meg ebben az épületben játszik a bábszínház is. Mária néni hallgatnak a másutt rakoncátlankodók.

— A kisebbeknek mindig van egy-két szem cukor a zsebemben. A nagybácskák tavaly nyáron sátorverték az udvarban, aztán maguk tanulta szindarabot játszottak a felnőtteknek.

A lakók közül sokan mindenféle fizetni valót a mindig mosolygó házfelügyelő néni bízna. Először hoz-

